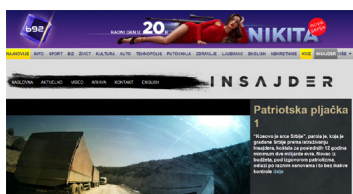

Нисам гледао последњи „Инсајдер“, јер „Инсајдер“ и његову телевизију уопште не гледам. Не интересују ме телевизије сумњивог поријекла и све сам супротно од онога што инсајдер значи. Да би, рецимо, нека група била инсајдер она мора бити: битна, слагати се са владом, не чинити нешто што влада не одобрава. А ја сам небитан, не слажем се са владом и спреман сам да учиним оно што влада не одобрава. Страно ми је „инсајдерско трговање“ и не знам да звиждим. И још нешто. Када бих бирао између Хичкока и европског умјетничког филма одабрао бих ово друго, што аутоматски значи да ме не привлаче садржаји рађени по узору на Хичкокову драматургију.

За садржај од синоћ сазнао сам из друге руке, али не из текста г. Вукадиновића, који сам накнадно прочитао, него негдје око подне за кафанским столом у нашем малом мјесту гдје живим. Доказ је ово да се инсајдерски глас брзо преноси и далеко чује. И да погађа тамо гдје су људи најосјетљивији. Јер, људи су огорчени на непоштење и лоповлук. Краду их, лажу и варају на све стране, па им свака нова крађа или лаж изазива резигнацију или буру емоција у зависности од тога каквог су психолошког склопа. Познанику који нам је препричао синоћни „Инсајдер“ узалуд сам покушао објаснити позадину приче и саму позадину „Инсајдера“. Ухватио се он за криминал и цифре и ништа га друго не интересује. Да га не познајем рекао бих да је у питању завист што је неко на лак начин дошао до пара и богатства. Било је тога кроз историју, а бива и сада. Неко је већ рекао да је завист била важан кохезиони фактор у социјалистичким револуцијама.

Нећу рећи ништа ново када кажем да се криминалне афере користе у политичке сврхе. Најчешће се објављују у предизборно вријеме у циљу дисквалификације политичких противника, а не због некаквог истјеривања правде. Јер, када нова гарнитура дође у фотеље не пада им ни на крај памети да испуни изборна обећања и процесира оне чији су им „случајеви“ помогли да се власти докопају. Барем не оне озбиљније случајеве који чине окосницу њихове кампање. Немају, ваљда, за то капацитет.

„Случај ПДВ“ жалостан је, опасан и безобразан примјер злоупотребе криминала у циљу

остваривања политичких циљева. У сврху рушења српских паралелних институција на сјеверу бивше покрајине. Намјера је окренути цјелокупан српски народ против тих институција како би се лакше укинуле, што би омогућило коначно конституисање независне државе Косово. Дуго времена континуирано се покушава са криминализацијом паралелних институција на сјеверу о чему сам писао у коментарима на друге текстове објављене на сајту НСПМ.

Слична је ситуација и у Републици Српској. Према „документацији“ сарајевске федералне телевизијске емисије „60 минута“, Милорад Додик је највећи криминалац у историји човјечанства. Некада од исте телевизије хваљен, Милорад је постао ноћна мора правне државе у њиховој интерпретацији. А постао је омражен у Сарајеву од када је промјенио реторику и од кака не пристаје на уставне промјене и унитаризацију. Зауставио је пренос надлежности са РС на БиХ и то је оно што му Сарајево никако не може опростити. Његов „случај“ је покренут како би се присилио да прихвати уставне промјене што би значило демонтажу Републике Српске. Али, изгледа, да код Додика уцјене не пролазе.

Не бих волио да ово неко схвати као подршку Додику на предстојећим изборима. Ако треба искупићу се гласајући за СДС. Не ради се о подршци, него сам хтио да кажем оно што неки знају, а неки не знају или из којекваких разлога неће да знају. Борба против корупције и криминала, која треба да буде један од приоритета сваке државе, често је параван за остваривање политичких циљева којима није циљ сузбијање корупције и декриминализација друштва, него нешто сасвим друго што може да буде штетно за државу или у нашем случају ентитет, а што показују случајеви о којима је било ријечи.

Такође, ово не значи да треба аболирати некога ако је починио кривично дјело, а крије се под плаштом патриотизма. Наравно да те случајеве треба процесирати водећи рачуна о државним интересима. Не треба дозволити да нам којекваке телевизије пресуђују и да на те пресуде пристајемо и да се за њима поводимо. Наравно да међу политичарима има врских криминалаца, али не вјерујем да се присутна на овим просторима међународна заједница заиста против њих бори, иако су им пуна уста те борбе. Прије бих рекао да су они у спрези. Да им „међународна заједница“ не закера због тога што краду све дотле док испуњавају њихове политичке захтјеве. Када неко од њих „промјени плочу“ тад почиње борба против криминала и корупције. Добродошли у Латинску Америку.